

Aukso nevalgysi

Lietuvių pasaka

Vienas jaunikaitis norėjo būti turtingas. Tik nesugalvojo, kaip. Galvojo dieną, galvojo naktį ir nutarė iškeliauti į pasaulį. Eina jis keliu ir sutinka senuką. Tas ir klausia:

– Ko toks liūdnas, jaunuoli?

– Noriu būti turtingas, tik nežinau, kaip.

– Tai ko gi labiausiai norėsi? – vėl klausia senelis.

– Sako, turtingi žmonės daug aukso turi. Ir aš norėčiau turėti, nes kas turtingas, tas ir laimingas. Aš norėčiau, kad viskas, ką aš paimčiau į rankas, auksu taptų.

– Gerai,– sako senelis, – grįžk namo, ir bus, kaip nori.

Parėjo jaunikaitis namo. Nori valgyti. Paima duonos, žiūri – auksas. Paima peilį – ir tas auksas. Ir taip viskas, ką jaunuolis paimdavo į rankas, tapdavo auksu.

Džiaugėsi vaikinai, kad turės aukso. Pridėjo kalną auksinių daiktų, ir vis dar maža. Jau ir namas pilnas, ir kiemas, ir sodas.

Atsiminė vaikinai, kad valgyti nori. Bet duona, bulvės, mėsa ir kiekvienas daiktas, kurį jis paėmė į rankas, tapo auksu ir negalima buvo valgyti.

Tada nuėjo jis į mišką, bandė rinkti grybų, laukinių obuoliukų, bet ir tie tapo auksu. Nuliūdo jaunuolis, atsisėdo ir galvojo: „Jeigu taip bus ir toliau, tai aš mirsiu, ir nereikės man to aukso. Kur dabar tas senelis? Pasakyčiau, kad aukso jau nebeoriu“.

Žiūri, ateina priešais tas pats senukas.

– Ir vėl tu liūdnas? – klausia senelis. – Kas gi atsitiko?

– Kaip aš būsiu linksmas? Jau trys dienos, kaip nieko nevalgiau.

– Bet tu turi aukso, kiek nori. Esi labai turtingas.

– Kas man iš to aukso, jeigu aš nieko valgyti nebegaliu. Seneli, aš turtingas nebeoriu būti, geriau gyvensiu, kaip anksčiau.

Senelis atsakė:

– Eik namo ir bus, kaip nori.

Vaikinas parėjo namo. Visi auksiniai daiktai, kuriuos jis ėmė į rankas, vėl tapo tuo, kuo buvo.

Apsidžiaugė jaunikaitis, nes galėjo valgyti ir gyventi. Jis suprato, kad ne turtai laimė.

1. Jaunuolis nutarė iškeliauti į pasaulį, nes

2. Jaunuolis pasakė senukui, kad

3. Vaikino namuose ir kieme buvo daug aukso, nes